

ΙΣΟΤΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

Α Θ Η Ν Α

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ 1893

ΙΣΟΤΗΣ

ΕΛΛΕΓΕΡΙΑ

ΣΗΛΟΦΥΕΥ

ΑΘΗΝΑ

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΫΛΗΡΟΤΕΑ	ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ
'Εν Ἑλλάδι δρ. 5	ΑΘ. Ε. ΒΡΥΖΑΚΗΣ
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 5	'Ιπ. P. † μέλος τῆς Μ. Ἄνατ. τῆς Ἑλλάδος τέως Σεβ. τῆς Σ. Στ. « Ἀθηνᾶς ».
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ	ἈΝΤ. Ι. ΧΑΛΙΚΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘ. ΒΡΥΖΑΚΗΝ	'Ιπ. τοῦ P. †, τέως Μεγ. Ἑθ. τῆς Μ. Ἄν. τῆς Ἑλλάδος Α'. 'Επ. τῆς Σ. Στ. « Ἀθηνᾶς ».
ὁδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26.- Ἀθήνας.	
Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.	

Ἡ ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΥΤῃ.

Ἡ σύναψις σχέσεων καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ὁμήρων φιλίας μεταξὺ τῆς Μεγ. Ἄν. ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ καὶ τῆς Μεγ. Ἄν. τῆς Ἑλλ. ἀποτελεῖ γεγονός ἀξιοσημείωτον καὶ ἀποδεικνύει τοὺς διέποντας τὸ τεκτ. τάγμα παγκοσμίους δεσμούς, ἢ σύσφιγξις τῶν ὁποίων ὁλονὲν κρατύνεται διὰ τῶν συναπτομένων σχέσεων καὶ τῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ὁ τεκτονισμὸς ἐν αὐτῇ, ὑπὸ Ἀ. Βρυζάκη σελ. 97

Περὶ τῶν τεκτονικῶν συμβολικῶν ἀριθμῶν 3. 5. 7. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ 5. ὑπὸ Δ. Κ. Παπαγεωργίου » 103

Ἄνα τὰς Στοάς, ὑπὸ Α. Βρυζάκη » 104

Περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὑπὸ Α. Βρυζάκη » 104

Ἀδελφικὰ συμβάντα » 111

ἀνταλλαγῆς τῶν ἀμοιβαίων φιλοφρονήσεων. Ἴνα δώσωμεν εἰς τοὺς ἡμ. ἀναγνώστας ιδεῶν τινὰ περὶ Νέας Ζηλανδίας, παραθέτομεν ἐνταῦθα γεωγραφικὰς τινὰς περὶ αὐτῆς πληροφορίας, ὡς καὶ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκαταστάσεως καὶ προόδου τοῦ τεκτονισμοῦ.

Ἡ Νέα Ζηλανδία (γαλλιστὶ Terre des États) κεῖται ἐν τῷ Νοτίῳ Μεγάλῳ Ὠκεανῷ 900 π. χιλίω. ΝΑ. τῆς Αὐστραλίας μεταξὺ τῆς 34° 12' καὶ 47° 20' Ν. πλ. 164° καὶ 178° 39' Α. μήκους· σύγκειται ἐκ τριῶν νήσων, ὧν αἱ δύο μεγάλαι «Νέα Οὐλστερ» ἢ «Ἀρκτική νῆσος» ἢ «Τασμανία τῆς Ἀρκτου» Faheino Maune ἢ Ikana-mawi τῶν ἰθαγενῶν, καὶ «Νέα Μύνστερ» ἢ «Κεντρικὴ νῆσος» ἢ «Τασμανία τοῦ Νότου» Ta aï-Pouna-mou τῶν ἰθαγενῶν, χωριζόμεναι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Κούκ, καὶ μία μικρὰ «Νέα Λεϊνστερ» ἢ «Νῆσος τοῦ Νότου». Ἡ Νέα Ζηλανδία εἶναι χώρα εὐφορος, περιέχουσα πολλὰ μεταλλεῖα χαλκοῦ καὶ γαιάνθρακος καὶ χρονοφόρα στρώματα. Φυτεῖα ἀκμαιοτάτη, μεγαλοπρεπὴ δάση καὶ δημητριακοὶ καρποὶ πλούσιοι καθιστῶσι τὴν χώραν περικαλλῆ. Εἶναι ἀντίπους σχεδὸν τῆς ἡμετέρας χώρας καὶ ἔχει κλίμα εὐκραεῖς καὶ ὑγρινόν. Ἀνεκαλύφθη τῷ 1642 ὑπὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ θαλασσοπόρου Τασμανοῦ, ἐξηρηνήθη ὑπὸ τοῦ Κούκ τῷ 1769, τοῦ Σουρβίλλη τῷ 1770, τοῦ Μαριὸν τῷ 1772, τοῦ Χόουελ τῷ 1815, τοῦ Θόμψων τῷ 1816, τοῦ Φρεῦσσινὲ τῷ 1818 καὶ τοῦ Δυμόντου δ' Οὐρβίλλ τῷ 1827. Τῷ 1813 εἰσῆχθη ὁ χριστιανισμὸς παρὰ τοῖς ἐργωροῖς, οἵτινες προσῆλθον ἄθροοι σχεδὸν εἰς τὸ νέον θρησκευμα. Ἡ χώρα αὕτη καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως τῷ 1839 διοικεῖται ἔκτοτε ὑπ' αὐτῆς καὶ ποιεῖται μεγάλας προόδους εἰς τὸν πολιτισμόν.

Ὁ Τεκτονισμὸς εἰσῆχθη εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην χώραν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Τελευταῖον δέ, πρὸ τριετίας, συνέστη καὶ Μεγ. Ἀνατ. τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἣτις εἶναι καὶ ἡ νεωτέρα Μεγ. Ανατολὴ τῆς ὑψηλίου. Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τῶν τριῶν ἐτῶν ἢ Μεγ. αὕτη Ἀνατολὴ τοσοῦτον δραστηρίως καὶ ἀποτελεσματικῶς εἰργάσθη, ὥστε ἀριθμεῖ τριὰ κ ο ν ῆ τ α ἤδη στοὰς ἐν ἐνεργείᾳ, ἀναγνωρισθεῖσα δὲ ὑφ' ὄλων τῶν Μεγ. Ανατολῶν τοῦ κόσμου συνηψε μετ' αὐτῶν ἀδελ. σχέσεις.

Ἀπὸ καιροῦ ἤδη ἡ ἀξιόλογος αὕτη Μεγ. Ἀνατ. ἐξήτησε καὶ

τὴν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Μεγ. Ἀνατ. ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν ὁμηρῶν φιλίας ἢ ἀντιπροσώπων. Ἡ Μεγ. Ἀνατ. τῆς Ἑλλάδος ἀπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν αἴτησιν καὶ διὰ ψηφίσματος τῆς ἀνεγνώρισεν ὡς τακτικὴν τὴν Μεγ. Ἀν. Ν. Ζηλανδίας, ἣς ὁ Μεγ. Διδ. Σεβ. ἀδ. Malcolm Niccol ἐξελέξατο ἀντιπρόσωπον αὐτῆς παρὰ τῇ Μεγ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀδ. Ν. Σωροκιάδην, μέλος ἐγκριτοῦ τοῦ ἑλλ. τεκτονισμοῦ καὶ ἀπὸ ἐτῶν εὐδοκίμως ἐργαζόμενον ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτοῦ. Ὁ ἀδ. Niccol ἐν τῷ περὶ τούτου ἐγγράφῳ του ποιεῖται εὐφημον μνεῖαν περὶ τοῦ ἀδ. Σωροκιάδου λέγων σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπὶ λέξει τάδε: «ὁ διαπρεπὴς ἀδ. Ν. Σωροκιάδης εἶναι γνωστὸς ἡμῖν ἐξ ἀλληλογραφίας καὶ πολλῶν τεκτονικῶν ἀνακοινώσεων, διὸ διορίζομεν αὐτὸν ἀντιπρόσωπόν μας καὶ πέμπομεν τὸ οἰκτεῖον δίπλωμα».

Ἡ Μεγ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος ἀνταλλάσσουσα ἀντιπρόσωπον συνίστησι θερμοῦς ὡς τοιοῦτον παρὰ τῇ Μεγ. Ἀν. τῆς Ν. Ζηλανδίας τὸν τέως Μεγ. αὐτῆς Γραμμ. ἀδ. George Robertson, τέκτονα διαπρεπῆ καὶ ἄξιον ν' ἀναλάβῃ τὸ μέγα τοῦτο ἀξίωμα.

Α. Βουζάκης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΝ

ΑΡΙΘΜΩΝ 3.· 5.· 7.·

O Voi ch' avete gl' intelletti sani,
Mirate la dottrina, che s'ascoude.
(Daute. Inferno Canto, IX. 62).

(Συνέχεια· ὄρα φυλ. Ἀπριλίου).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 5.·

Εἰς τὸν ἀριθμὸν πέντε, ἢ κάλλιον εἰς τὸν πενταδικὸν ἀριθμὸν οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διέκρινον ἐν αὐτῷ μυστηριώδη τινα σημασίαν. Ὁ πενταδικὸς ἀριθμὸς σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ δύο, πρώτου ἀρτίου ἀριθμοῦ, καὶ τοῦ τρία, πρώτου περιττοῦ ἀριθμοῦ, ἐνεῖχε τὴν ἐννοίαν τοῦ γάμου ἢ συζεύξεως. Σχηματιζόμενος διὰ τοῦ 4 καὶ τῆς μονάδος, ἐδήλου τὰ τέσσαρα παραγωγὰ στοιχεῖα καὶ τὸ παραγόμενον.

Οἱ Ἴνδοι ἐν τῷ ἀριθμῷ 5 διέκρινον τὴν παγκόσμιον ζώην, ἀποτελεσμα τῶν πέντε κατ' αὐτοὺς στοιχείων, τῆς γῆς, τοῦ ὕδατος, τοῦ αἰθέρος (τοῦ οὐρανοῦ), τοῦ πυρός καὶ τοῦ ἀέρος : καὶ τὴν ιδιάζουσαν ζώην τῶν ζώων, χαρακτηριζομένην διὰ τῶν πέντε αἰσθησεων, σχετιζομένων πρὸς τοὺς 5 παραδείσους αὐτῶν. Ὁ Κικέρων δὲν ἠρίθμει πέντε ἡλίους, ὁ δὲ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος δὲν διήρει διὰ πέντε παραλλήλων κύκλων τὴν σφαῖραν ; Ὁ Πυθαγόρας καθυπέβαλλε τοὺς μαθητάς του εἰς πενταετή σιωπὴν, διαρκούσης τῆς ὁποίας δὲν ἐπετρέπετο αὐτοῖς νὰ προβάλλωσι τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν : τοὺς μαθητάς του δὲ τούτους διέκρινε διὰ τοῦ τίτλου « Ἀχροαταί ».

Ἐν τῷ δευτέρῳ βαθ. τοῦ τεκτ. ὁ ἀριθ. 5 σημαίνει τὸν κατακερματισμὸν τῶν 3 πρώτων ἀρχῶν δι' αὐτοῦ ἄρχεται ἡ λεπτομερὴς ἐκθεσις τῶν πρώτων συνειπειῶν τῶν 3 ἀρχῶν, δηλ. τῆς γενέσεως, τῆς ὑπάρξεως, τῆς φθορᾶς· διότι τὸ πᾶν σχετίζεται πρὸς τὰς πέντε ἐπιστήμας, δηλ. τῆς Μεταφυσικῆς, τῆς Ἡθικῆς, τῆς Ἀστρονομίας, τῆς Γεωργικῆς καὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς. Αἱ τελευταῖαι τρεῖς ἐπιστήμαι ἐννοοῦνται ἐν τῇ Φυσικῇ λεγομένῃ, ἐπισταμένη τῆς ὁποίας μελέτη περὶ τῆς ιδιότητος ἐκάστου παραγομένου τῆς φύσεως καὶ τοῦ μυστηρίου τῶν ἐνεργειῶν τῆς καθορίζει τὴν γνῶσιν αὐτῆς τῆς Ἐπιστήμης.

Τὸ ἀμετάβλητον τῆς τάξεως τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὅσον θαυμασίον τοσοῦτον καὶ ἀκατάληπτον, ἦτο οὕτως εἰπεῖν ἡ κλίμαξ ἡ ἀναγαροῦσα τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα μέχρι τῆς ὑπερτάτης ἐννοίας, ὑψώσασα δὲ τὰς ἐρευνώσας ψυχὰς ὑπεράνω πάσης ὕλης, ἐξ οὗ ἐγενήθη ἡ Μεταφυσική.

Ἡ θεὰ τῶν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν κρεμαμένων οὐρανίων θαυμασίων καὶ ἡ ἔρευνα αὐτῶν ἔδωκε γένεσιν εἰς τὴν Ἀστρονομίαν. Εὐτυχές τι πνεῦμα, προτρεπόμενον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἔδωκε τὸ πρῶτον αἰσθημα τῆς καλλιέργειας τοῦ ἐδάφους, ὅπερ κατῴκει, δι' οὗ ἐγεννήθη ἡ Γεωργική, ἡ ἀνοίξασα τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς καὶ ἀποκαλύψασα τοὺς ἐν αὐτῇ ἀτιμήτους θησαυρούς.

Τελειοποιηθείσης τῆς Γεωργικῆς Ἐπιστήμης καὶ ἐξασφαλισθείσης διὰ τῆς βοηθείας τῆς Ἀστρονομίας, ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τῶν πολιτικῶν κοινωνιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς ἐφερε κατ' ἀνάγκην τὸν Νόμον καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀπορρέουσαν ἀνάπτυξιν τῆς Ἡθικῆς. Ἐντεῦθεν αἱ Ἡθικοπολιτικαὶ Ἐπι-

στημαί. Ἡ ἀταξία τῶν ἐποχῶν, δηλ. ἡ εὐκρασία ἢ δυσκρασία αὐτῶν, ἡ βορότης τῶν ζώων, ἡ ἀνάγκη τῆς προφυλάξεως τοῦ καρποῦ τῶν κόπων τοῦ ἀνθρώπου, ἠνάγκασαν τοῦτον νὰ ἐγείρῃ οἰκοδόμημα οἰουδήποτε· ἡ τέχνη αὕτη τῆς οἰκοδομικῆς, φωτιζομένη ὑπὸ τῆς λαμπάδος τοῦ ὠραίου, ἔδωκε τὴν γένεσιν εἰς τὴν θεωρίαν τῶν γραμμῶν καὶ τῶν ἐπιπέδων τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς.

Ταῦτα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθ. 5 καὶ ἤδη ἐρχόμεθα εἰς τὸν ἀριθμὸν

7

τὸν τελευταῖον ἐκ τῶν συμβολικῶν ἀριθμῶν τῶν τριῶν πρώτων συμβολικῶν βαθ. τοῦ ἐλευθεροτεκτον.·

Οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ ἐντελοῦς εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον. Οἱ Σελλοὶ ἔλεγον τὰ θεπτά. Ὁ Κικέρων ἐν τῷ ἐνυπνίῳ τοῦ Σκηπίωνος βεβαίῳ ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς 7 νὰ μὴ εἶναι ὁ δεσμός. Κατὰ δὲ τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ ἀριθμῷ ἐπτά ὑπάρχει ἡ ἀρχὴ τῆς γενέσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου. Ὁ Μακρόβιος εἶναι τῆς αὐτῆς μετὰ τὸν Κικέρωνα γνώμης, διότι ἐν τῇ ἀριθμητικῇ φιλοσοφίᾳ ὁ ἀριθ. 7 θεωρεῖται ὡς σύνδεσμος πάντων τῶν πραγμάτων.

Ἐν τῷ πλανητικῷ συστήματι ἔχομεν : τοὺς 7 πλανήτας· ἡ σελήνη ἥτις κατεῖχε τὴν ἐβδόμην τάξιν μεταξὺ τῶν οὐρανίων σφαιρῶν διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀριθμοῦ 7, διότι ἡ περιφορὰ τῆς ἐκτελεῖται εἰς 28 ἡμέρας διὰ τῶν τεσσάρων φάσεών της, ἐξ 7 ἡμερῶν ἐκάστης.

Τοὺς 7 ἀστέρας τῶν Πλειάδων, τοὺς 7 ἀστέρας τῆς Μεγάλης καὶ μικρᾶς Ἀρκτου.

Ἐν τῷ Ἰνδικῷ θρησκευτικῷ κώδικι Μανάβα-Δζάγμα-Σάστρα (Κώδιξ τῶν Νόμων τοῦ Μανῶ) ἀναγινώσκωμεν τοὺς ἀκολούθους στίχους.

« Ἐν αἰ εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Σβαῦαμβχουβᾶ (Ἰεχωβᾶ ἐν τῇ ἑβραϊκῇ καὶ Ἰ-Χέι-Βεῖ ἐν τῇ κινεζικῇ) τοῦ Ἰψίστου Θεοῦ.

« Τρία εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ τριμοῦτρι, γνωστὸν ἐν τῇ μονοσυλλάβῳ Ἀούμ.

« Ἐπτὰ, ἐννέα, δεκατρία, δέκα ἐπτὰ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· ἐπ' ἄπειρον ἀριθμοῦντες, εἶναι τὸ σύμβολον τῶν προσόντων καὶ τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τῶν Θεῶν.»

«*Ἐπτά*, εἰκονίζει τοὺς ἑπτὰ οὐρανούς, τὰς 7 ἱερὰς κοιλιάδας, τὰς 7 οὐρανίους πύλας, τοὺς 7 πλανήτας, τοὺς 7 σοφούς.» (*Ἄτρι*, *Ἀγκίρας*, *Γρατοῦ*, *Πουλαστνά*, *Πουλαχά*, *Μαριχῆ*, *Βασίχτα*). Ὁ ἀριθμὸς 7 παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ἦτο πολυσεβαστος καὶ λατρευτός. *Εἰς 7 ἀπέδιδον καὶ ἠρίθμουν πᾶν ὄχι ἐλάτρευον. Σάπτα Μανάβα* (ἑπτὰ *Μανοῦ*), *Σάπτα σαμούτρο* (7 *θαλάσσης*), *Σάπτα βρύκχα* (ἑπτὰ ἱερὰ δένδρα), *Σάπτα κούλα* (ἑπτὰ *φυλάς*), *Σάπτα λόκα* ⁽¹⁾ (ἑπτὰ *κόσμους*).

Καὶ ὄχι μόνον ἐν τῷ θρησκευτικῷ κώδικι τοῦ *Μανοῦ* ὁ ἀριθμὸς 7 εἶναι μυστηριώδης, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς θρησκείαις ἀπαντῶμεν αὐτόν.

Οἱ *Βραχμᾶνες* ἔφερον 7 προφητικοὺς δακτυλίους, οἱ ἑταῖροι *Ἀμοχασπῶν* τοῦ *Μίθρα* ἦσαν 7· αἱ δὲ βαθμίδες τῆς κλίμακος τῶν μυστηρίων του 7. Ὁ *Ὄσιρις* εἶχεν 7 ὀδηγούς καὶ οἱ *Βόνζοι* 7 εἰδῶλα. — Ὁ *Μολέχ* εἶχεν 7 *θαλάμους*, αἱ δὲ κεφαλαὶ τοῦ *Ἀμίδα* 7. — *Ἐπτὰ* ἦσαν οἱ υἱοὶ τῆς *Ρέας* καὶ 7 αἱ θυγατέρες τῆς *Ἀστάρτης*. — *Ἐπτὰ* ἦσαν οἱ *Κύκλωπες* καὶ 7 οἱ *Τιτᾶνες*.

Ἐν τῇ *Παλαιᾷ Διαθήκῃ* ἀπαντῶμεν.

Τὰς 7 ἡμέρας τῆς *Δημιουργίας*. Τὰς 7 *παχειάς* καὶ τὰς 7 *ἰσχνὰς* ἀγγελάδας τοῦ ἐνυπνίου τοῦ *Φαραῶ*. Τὰ *τείχη* τῆς *Ἰερικοῦς* πίπτουσι εἰς τὸν ἥχον 7 *σαλπύγων* τῶν 7 ἱερέων, *σαλπίζόντων* ἐπὶ 7 ἡμέρας, οἱ δὲ *Ἰσραηλίται* εἰσέρχονται ἐν αὐτῇ μετὰ τὴν ἐβδόμενῃν περὶ τὰ *τείχη* τῆς πόλεως *περιοδεῖαν*. Ὁ οἶκος τῆς *Σοφίας* (κατὰ τὸν *Σολομῶντα*) ἐστηρίζετο ἐπὶ 7 *σιηλῶν*. Ἡ *λυχνία* τοῦ *Ναοῦ* τοῦ *Σολομῶντος* ⁽²⁾ ἦτο ἐπτάφωτος. — Τὰ μυστήρια εἰσὶν 7. — *Ἐπτὰ* τὰ *θανάσιμα ἁμαρτήματα*. — *Ἐπτὰ* ἦσαν οἱ σοφοὶ τῆς *Ἑλλάδος*. — *Ἐπτὰ* *λόφους* εἶχεν ἡ *παλαιὰ* καὶ 7 ἡ *Νέα Ρώμη*. — *Ἐπτὰ* ἦσαν τὰ πνεύματα τῶν *Γνωστικῶν*. — *Ἐπτὰ* εἰσὶν αἱ *φωναὶ* τῆς μουσικῆς κλίμακος: *Πα*, *Βου*, *Γα*, *Δη*, *Κε*, *Ζω*, *Νη*: do, re, mi, fa, sol, la, si. — *Ἐπτὰ* ἦσαν τὰ ἀρχικὰ χρώματα. Ἐν δὲ τῇ *Ἀποκαλύψει* ὁ *Ἀπόστολος Ἰωάννης* ἀνάγει τὰ πάντα εἰς τὸν ἀριθμὸν 7. Ἐν αὐτῇ ἀναγινώσκωμεν. *Ἐπτά* *Ἐκκλησίας*, *Ἐπτά* *Πνεύματα*, *Ἐπτά* *λυχνίας* *χρυσᾶς*, *Ἐπτά* *ἀστέρας*, *Ἐπτά* *σφραγίδας*, *Ἐπτά* *πληγὰς* τὰς *ἐσχάτας*, *Ἐπτά* *φιάλας* τὰς *χρυ-*

(1) *Λόκα*, (κόσμος) *Loga*, *Loggia*, locus τόπος (τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὄλου.)

(2) Ἡ λέξις *Σολομῶν* ἢ *Σαλαμῶν* παράγεται ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς λέξεως *Σχελεμά* — *Εὐλητικός*.

σᾶς. Τέλος ἐβδόμεον οὐρανὸν μέχρις οὗ ἀνήλθεν ἀρπαγεις ὁ Ἀπόστολος οὗτος.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ ὁ *Ἐβδόμεικὸς* ἀριθμὸς παρατηρητέος, καθόσον ἀφορᾷ τὴν σύλληψιν, τὸν σχηματισμὸν, τὴν γένεσιν, τὴν ἀνάπτυξιν.

Ἐπτὰ ἡμέρας μετὰ τὴν σύλληψιν τὸ σπέρμα, ἐν ρευστῇ σχεδὸν καταστάσει, περιτυλίσσεται ἐντὸς μεμβρανῶδους κύστεως, καθ' ὃν τρόπον τὸ ὄν ἐντὸς τοῦ κελύφους. Τὸ τέκνον εἶναι βιώσιμον τικτόμενον εἰς τὸν ἔβδομον μῆνα, μετὰ 7κῖς ἑπτὰ ἡμέρας ἀτενίζει σταθερῶς πρὸς τὸ φῶς, ἡ ὀδοντοφυΐα του ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 7ου μηνός, τὸ ἔβδομον ἔτος ἀντικαθιστᾷ τοὺς πρώτους ὀδόντας του. Ἐν ἡλικίᾳ 14 (2×7) ἐτῶν ἄρχεται ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, παύει δὲ νὰ αὐξάνῃ ἐν ἡλικίᾳ 21 (3×7) ἐτῶν. Ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν (5×7) εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς μνάδους δυνάμεώς του, καὶ τὸ 49 ἔτος (7×7) παύει πλέον τὸ ὄριον τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεώς του.

Ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι διακρίνομεν ἑπτὰ ὄργανα, γλῶσσαν, καρδίαν, πνεύμονα, ἥπαρ, σωλήνα καὶ δύο νεφρούς. Ἐπτά οὐσίαι σχηματίζουσι τὴν πυκνότητα τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν: κόκκαλα, μυελός, νεῦρα, φλέβαι ἀρτηριαί, σάξ, δέρμα. Ὁ νοῦς περικλεισθεὶς ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐν φρουρίῳ τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἔδρα πάσης λειτουργίας, λειτουργεῖ δι' ἑπτὰ μέσων, τοῦ στόματος, τῶν δύο ὀφθαλμῶν, τῶν δύο ῥωθῶν καὶ τῶν δύο ὠτων. Τέλος αἱ ἐξωτερικαὶ κινήσεις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος εἰσὶν ἑπτὰ, ἔμπρός, ὀπίσω, δεξιὰ, ἀριστερά, ἄνω, κάτω καὶ περὶ ἑαυτό. Ἐν τῷ τεκτονισμῷ ταγ.: ὁ ἀριθμὸς 7 σημαίνει τὸ τέλειον τῆς ἀθροίσεως τῶν *Συμβ.*: ἀριθμῶν, διότι ἑπτὰ διδ.: καθιστᾷσι ἀρτίαν καὶ ἐντελῆ *Στ.*: *Συμβ.*: *Τεκτον.*:

Πρὶν ἢ καταπαύσωμεν τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀριθμοῦ 7, διότι κατ' ἀνάγκην τὸ καταπέτασμα πίπτει, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ μνησθῶμεν τῶν στοιχείων τοῦ *Βιργιλίου*.

«Terna tibi haec primum triplici diversa colore
«Licta circumdo, terque haec altaria circum
«Effigiem duco: Numero Deus impara gaudet...
«Necte tribus modis rernos Amarylli colores.

Ἐργαφον ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουλίου 1893.

Δ. Κ. Παπαγεώργιος.

ΑΝΑ ΤΑΣ ΣΤΟΑΣ

Σ. ΑΘΗΝΑ—ΠΡΟΑΓΟΡΑΣ—ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
ΕΛΕΥΣΙΣ

Οὐδὲν ἄξιον λόγου ἐγένετο ἐν ταῖς στοαῖς ταύταις κατὰ τὸν ἀπελθόντα μῆνα, πλὴν ἐκτάκτων τινῶν ἐργασιῶν, ἀναγομένων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν αὐτῶν. Αἱ τακτικαὶ ἐργασίαι τῶν στοῶν ἄρξονται ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, ὅτε καλοῦνται πάντες οἱ ἀδ.: ὅπως μετὰσχῶσιν αὐτῶν. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα τὰ ἐργαστάσια τῶν στοῶν μεταφέρονται ἀπὸ αἰ. Σεπτεμβρίου εἰς ἄλλο κεντρικώτερον καὶ καταλληλότερον οἶκημα, δυνάμενον νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ τεκτονισμοῦ. Τὰ περὶ τοῦ νέου τεκτ.: μεγάρου θ' ἀναγγείλωμεν λίαν προσεχῶς πρὸς γινῶσιν τῶν ἀδ.:

ΠΕΡΙΣΤ.: ΡΟΔ.: †.: «ΣΟΦΙΑ».

Μ' ὄλην τὴν ἐπικράτησιν τοῦ καύσωνος, τὸ Σ.: Περιστ.: «Σοφία» συνῆλθεν εἰς συνεδρίασιν καθ' ἣν ἐπεξεργάσθη καὶ ἐψήφισε τὸν συνταχθέντα ὑπὸ τῆς ὀρισθείσης ἐπιτροπῆς κανονισμὸν αὐτοῦ, καὶ ἠσχολήθη εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἀφορώντων τὴν προσεχῆ τακτικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν ζητημάτων. Τοῦ Σ.: Περιστ.: αἱ ἐργασίαι ἄρξονται τακτικῶς κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον.

Α. Βουζάκης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ἜΡΓΩΝ Αὐτοῦ

(Ἀνεγνώσθη ἐν τῇ Στοᾷ «Ἀθηνᾶ» τῇ 24 Φεβρουαρίου 1893.)

Τὸ πνεῦμα τὸ ἀνθρώπινον ἐξ ἀρχῆς ἐπεζήτησε μέσα καὶ τρόπους πρὸς κατανόησιν τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ τῶν αἰώνων διδασκόμεθα ὅτι τοῦτο ἐπέτυχε κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ αἱ ἐρευναι αὐτοῦ δὲν ἔματαιώθησαν. Ἐξέυρεν ὁ ἄνθρωπος μέσα τὰ ὅποια διηκολύναν τὴν γινῶσιν καὶ παρέσχον αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατανοήσῃ

διατί ἐγεννήθη εἰς τὸν κόσμον καὶ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ διὰ νὰ φανῇ ἄξιος τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἐπλάσθη.

Ἐν ἓκ τῶν πολλῶν μέσων, ὅπως προβῆ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ ἔργον, ἦν καὶ τὸ πρὸς ἀλλήλους προσεταιρίζεσθαι, ἥτις ἡ διὰ τῆς κοινῆς συμπράξεως καὶ συνεργασίας προσπάθεια νὰ ἀφίχθῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς σχετικῆς τελειότητος, φρονῶν, καὶ δικαίως, ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ γείνη ἀρεστός τῷ πλάσαντι αὐτὸν καὶ θὰ προσπελάσῃ αὐτῷ. Τὸ μέσον δὲ τοῦτο τοῦ προσεταιρισμοῦ παρατηροῦμεν ἐν πρώτοις παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ τοῖς Πέρσις τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος, οἵτινες δι' αὐτοῦ οὐχὶ μικρὰς ἔσχον προόδους. Τὸ ἐρευνητικὸν αὐτῶν πνεῦμα ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ καὶ ἐξετάσῃ καὶ κατανοήσῃ τοὺς περὶ αὐτὸ καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸ συνδεομένους πνευματικούς καὶ ὑλικούς κόσμους, εἰσδύον εἰς τὰς ὑψηλότερας θεωρίας τῆς τελειότητος τοῦ Σύμπαντος. Ἡ ἀρχὴ τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ ἐνιαίου τῆς Θεότητος ἐγένετο ἀμέσως ἀσπαστὴ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐστηρίχθη τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς φιλοσοφίας, ἣτις ἀπεκάλυψεν ἀληθείας ἀθανάτους καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς οὐχὶ ἀναξίας λόγου, χρησιμοποιοῦντας ὡς βάσεις στερεὰς εἰς τοὺς τελειοποιήσαντας αὐτὰς μεταγενεστέρους. Κατόπιν τὸ μέσον τοῦτο παρουσιάζεται ἐν λαμπροτέρᾳ καὶ τελειοτέρᾳ μορφῇ ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐμφαίνεται διὰ μυστηρίων διδασκόντων τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὰ καθήκοντά του πρὸς ἐν ὄν ὑπέρτατον καὶ τελειότατον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, δυνάμεθα εἰπεῖν, ἄρχεται ἡ ἀληθὴς τεκτονικὴ ἐργασία καὶ ἡ συστηματικὴ περὶ τῆς ἐξευγενίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπιστημονικὴ φροντίς, ἣτις κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας καλλιεργηθεῖσα δὲν ἔπαυσε παρασκευάζουσα τὸ μέλλον, ὅπερ ἀνέτειλε φωτεινόν, καὶ δημιουργοῦσα καὶ ἀποκαλύπτουσα τέως ἀγνώστους πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς. Ἡ πρόοδος αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν ἄλλως νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐν δὲν εἶπετο καὶ δὲν ἐπεβοηθεῖτο ὑπὸ ἀπαράβατων ὄρων. Διὰ τοῦτο οἱ τὰς ἀληθείας τεταγμένοι νὰ φυλάττωσι κατενόησαν ὅτι ἐκλεκτοὶ καὶ ἀγαθοὶ δεόν νὰ ὦσιν οἱ δεχόμενοι τὰς διδασκαλίας αὐτῶν καὶ ὅτι ἡ εὐκρίνεια, ἡ σιγὴ, ἡ ὁμόνοια, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπακοὴ νὰ τεθῶσι ὡς τὰ πρῶτα παραγγέλματα. Ἡ αὐστηρὰ τῶν ὄρων αὐτῶν τήρησις μεγάλα καὶ σωτήρια εὐεργετήματα παρέσχεν εἰς τὴν καθόλου δρᾶσιν τοῦ τεκτονικοῦ πνεύματος καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὡς γνωστόν, οἱ διέποντες τὰ αἰγυπτιακὰ μυστήρια ἱεροφάνται οὐδὲν ἔσπερον νὰ ἐμπιστευθῶσι τὰς ἐπιστημονικὰς ἀληθείας εἰς ἄνθρωπον μὴ παρασκευασθέντα πρὸς τοῦτο δεόντως καὶ μὴ ἐκ τῶν προτέρων δοκιμασθέντα κατὰ τε τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν αὐτοῦ ἀντοχὴν καὶ ἀρτιότητα. Τοιοῦτοι δὲ πάντοτε ἐξελέγοντο οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ πολιτείᾳ, οἵτινες ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ περὶ αὐτούς, τοῦ βασιλέως ὄντος αὐτοδικαίως Μεγάλου ἱεροφάντου καὶ προϊσταμένου. Ὁ λαὸς δὲ πολὺς ἔμενε ξένος τῶν ἀληθειῶν τούτων, τὰ πάντα δὲ παρίσταντο αὐτῷ ὑπὸ μορφὴν συμβολικὴν καὶ αἰνιγματώδη, ἐξ οὗ πλήρης ἀμάθεια καὶ ἀπαιδευσία καὶ δεισιδαιμονία, ἅτινα ἐκράτουν μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς τὴν θείαν καὶ ἀνθρώπινον δικαιοσύνην διέποντας.

Πλὴν τῆς ἀνεπιλήπτου καὶ ἀκηλιδῶτου συνειδήσεως τοῦ νεοφοίτου, οἱ ἱεροφάνται ἀπήτουν ἐχεμύθειαν πλήρη τῶν ἐν τοῖς ναοῖς αὐτῶν τελευμένων, ἐδίδασκον δ' αὐτῷ, ὡς εἶπον, τὴν ἀγάπην, τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν διὰ πάσης θυσίας, καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς χύσεως τοῦ αἵματός του, ἐκτέλεισιν τῶν ὑπεσχημένων. Μετὰ τὴν ὁρθὴν κατανόησιν τῆς διδασκαλίας αὐτῆς ὁ μουούμενος ἐτίθετο εἰς δοκιμασίας σκληροτάτας, ἀπὸ τῶν ὁποίων οἱ μὲν ἔχοντες θέλησιν καὶ ἰσχυρὰν συνείδησιν ἐξήρχοντο νικηταὶ καὶ ἐλάμβανον τὸ χρεῖσμα τοῦ ἱεροφάντου, οἱ δὲ ἔστω καὶ κατὰ μικρὸν δειλιάσαντες ἀπῆρχοντο, ἀποπεμπόμενοι καὶ οὐδὲν μαθάνοντες.

Πρῶτος τῶν αἰγυπτιακῶν μυστηρίων κάτοχος ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο ὁ Πυθαγόρας, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίμονον ἀντίστασιν τῶν ἱερέων, ἐξαναγκασθέντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀμάσεως νὰ δεχθῶσι τὸν σοφὸν νεανίαν. Ὁ Πυθαγόρας ὑπεβλήθη εἰς βαρυτάτας καὶ σκληροτάτας δοκιμασίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀποτραπῆ τῆς ἀποφάσεώς του, ἀλλ' οὗτος μετὰ τολμηροῦς γενναϊότητος ὑπέστη τὰς δοκιμασίας ταύτας, ὥστε, κατὰ τὸν Πορφύριον, ὑπέστη καὶ τὴν περιτομὴν αὐτὴν ἀγογγύστως, δι' ἧς καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἀντοχὴν αὐτοῦ καὶ ὑπεδεξαντο αὐτὸν ἐν ταῖς ἱεραῖς αὐτῶν τελεταῖς, πρᾶγμα ὑπερ οὐδενὶ ξένῳ ἐπετραπῆ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Διδαχθεὶς δὲ τὰ μυστήρια ἐν Μέμφιδι καὶ Θήβαις ἐπὶ εἰκοσαετιᾷ, καὶ κατόπιν ἀχθεὶς αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα, ὅπου ἐμυήθη εἰς τὰ δόγματα τοῦ Ζωροάστρου, ἐπέστρεψεν εἰς Σάμον καὶ μετὰ περιπετειᾶς οὐχὶ μικρᾶς ἐγκατέστη εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔδρουσε τὸν περίφημον καταστάνα Πυθαγόρειον δεσμῶν.

Ἐν τῷ δεσμῷ τούτῳ πρωτίστως ἀπαντᾷ ὁ ἐπίσημος ὄρκος τῆς ἀδιάρρηκτου φιλίας, τῆς καταστάσεως παροιμιώδους διὰ τὴν εἰλικρίνειαν, καὶ αἱ δοκιμασίαι αἱ αὐστηραὶ τῶν ἐν αὐτῇ μουυμένων. Μόνον μετὰ μακρὰν φοίτησιν ἐν τῷ δεσμῷ καὶ μετὰ δοκιμασίας ἐπανελημμένας ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν διδάσκαλον Πάντες ἔζων κοινῇ, ὁ δὲ χαρακτὴρ αὐτῶν ἀφωμοιοῦτο πρὸς τὰς ὑψηλὰς διδασκαλίας τοῦ διδασκάλου. Ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας ἦν συμβολικὴ, ἡ δὲ σιωπὴ ἦν ἐκ τῶν πρώτων παραγγελημάτων, ἐπὶ ποιῆ ἀποβολῆς ἢ σύσφιγξιν δ' αὐτῆ τῶν δεσμῶν τῶν μεμυημένων καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρου οὐχὶ ὀλίγον ἐπέδρασαν καὶ ἐπὶ τοῦ καθόλου χαρακτῆρος τῶν Κροτωνιάτων, οἵτινες, καταλιπόντες τὴν χλιδὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν ἐγένοντο ἄνδρες πολεμικώτατοι· γινώσται δὲ τῶν περὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος θεωριῶν τοῦ Πυθαγόρου, κατάρθρωσαν ν' ἀναδειχθῶσι νικηταὶ ἐν τῷ μετὰ τῶν Συβαριτῶν πολέμῳ, καὶ τοὶ ἔχοντες τὸ τρίτον τῆς δυνάμεως αὐτῶν, καὶ νὰ ἐκπορθήσῃ τὴν Σύβαριν, στρατηγούτος τοῦ διασῆμου Ὀλυμπιονίκου Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. Οἱ ἀποπεμφθέντες τοῦ πυθαγορείου δεσμοῦ θεωροῦντο νεκροί, μνημεῖον δ' ἀναθήματος ἠγείρετο ὑπὸ τῶν τέως ἀδελφῶν αὐτῶν, ὡς ἐνθύμιον τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀτιμίας των.

Καὶ ἐν τοῖς Ἑλευσινίοις μυστηρίοις, ἅτινα θεωροῦντο ὡς ἀπήχησις ἀσθενῆς τῶν αἰγυπτιακῶν, αὐστηρῶς ἐπεβάλλετο ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ὑπακοή καὶ ἡ αὐταπάρνησις, σκληρῶς δὲ καὶ παραδειγματικῶς ἐτιμωρεῖτο ὁ παραβάτης. Παράδειγμα θαυμαστῆς ὄντως πίστεως καὶ αὐταπαρνήσεως καὶ σιγῆς, ἔτι δὲ ἀγάπης πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, ἀναφέρω ἐν παρόδῳ τὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἧτις προετίμησε νὰ ἀποκοπῆ ἢ γλῶσσα αὐτῆς ἢ νὰ προδώσῃ τὸν εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια μεμυημένον ἀδελφόν.

Ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς ἀρχαῖς τῶν αἰγυπτίων καὶ πυθαγορείων διευτυποῦτο σαφῶς καὶ καθαρῶς πᾶσα γνωστὴ ἀλήθεια, ἧτις διὰ τοῦ συνδέοντος ὡς χαλύβδινος ἀδιάρρηκτος κρῖκος τοὺς μεμυημένους δεσμοῦ καὶ ἀλληλεγγύης προήγετο εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ ἐκαρποφόρει ἐπὶ τσοῦτον, ὥστε καθίστα αὐτούς ἐνθουσιωδестаτοὺς ἐργάτας καὶ σκαπανεῖς διακεκριμένους τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν θέλω νὰ μακρηγορήσω ὅπως σὰς καταδείξω πόσῃν ἐπίδρασιν καὶ πόσα ἀποτελέσματα ἀγαθὰ ἐπέφερον αἱ διδασκαλῆαι τῶν ἀληθειῶν τούτων. Ἐν παρόδῳ μόνον θ' ἀναφέρω τινὰ, ἵνα

κατανοήσετε ὅποση λαμπρότης καὶ ὅποιον μεγαλεῖον πνεύματος περιέβαλε τὰς ἀληθείας τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐργατῶν.

Γνωστὸν ὅτι δεύτερος Ἑλληνομυηθεὶς εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ μυστήρια, ἦν ὁ θεῖος Πλάτων, ὅστις ἐπὶ τῶν βημάτων τοῦ Πυθαγόρου βαιῶν, δὲν ἤθελεσε νὰ ὑστερήσῃ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιμονὴν πρὸς τελειοποίησιν τῶν γνώσεών του. Οὗτος μελετήσας τὸ φιλοσοφικὸν τοῦ Πυθαγόρου σύστημα καὶ παρασκευασθεὶς τὰ μάλα ὅπως δεχθῆ τὰς τῶν αἰγυπτίων διδασκαλίας, προσῆλθε καὶ ἐμυήθη εἰς αὐτάς μετὰ οὐχὶ μικρὰν ἀντίστασιν τῶν ἱερέων, ἀφοῦ ὑπέστη πάσας τὰς δοκιμασίας, εἰς ἃς κατ' ἐξαίρεσιν ὑπεβάλλοντο οἱ ξένοι. Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει τοῦ αἰγυπτίου ἱεροφάντου τίς εἶναι ἡ ὠραιότερα καὶ εὐγενεστέρα ἐπιστήμη; ὁ Πλάτων ἀπεκρίνατο: «Ἡ ὠραιότερα καὶ εὐγενεστέρα ἐπιστήμη εἶναι ἐκείνη, ἣτις ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν γνῶσιν ἀπὸ τί συγκείται ὁ ἄνθρωπος, πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ πορεύεται, ἐκείνη ἣτις ὀδηγεῖ εἰς ἀναζήτησιν τῶν νόμων τῆς φύσεως σὺν αὐτοῖς καὶ ἄνευ αὐτῶν». Ἡ φιλοσοφικὴ αὕτη ιδέα εἶναι ἡ τελειότερα ἔκφρασις τῆς ὑψίστης τοῦ τεκτονισμοῦ ἀποστολῆς καὶ ἡ καταλληλοτέρα διατύπωσις τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ἀρχῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ διδασκαλία περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὀρθοτάτη διερμηνεύσις τῶν τεκτονικῶν ἀληθειῶν. Τῆς διδασκαλίας ταύτης ἤκουσεν ὁ θεῖος Πλάτων μετὰ ψυχῆς ἀγאלλομένης, διότι ἐν αὐτῇ εὗρε τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν μακρὰν κατηχητικὴν διδασκαλίαν, ἣτις ἠγεῖτο τῆς εἰσόδου τοῦ νεοφωτίστου, φωνὴ ἐπιβάλλουσα καὶ συγκινητικὴ τοῦ μεγάλου ἱεροφάντου τῶν μυστηρίων, ἐξ ἧς ἀντήχησαν θορυβῶδῶς οἱ θόλοι καὶ τὰ περιστύλια τοῦ ναοῦ τῆς Ἰσιδος, εἶπε τῷ Πλάτωνι: «Μέμνησο ἑσαεῖ, ὅτι ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι κατέχουσιν ἐκ φύσεως ἴσα καὶ ἰερά δικαιώματα. Πλάνη καὶ ἀλήθεια διαιρεῖ μεταξὺ τῶν τοὺς ἀνθρώπους κατ' ἀκολουθίαν μὴ δυσφῆμι οὔτε κατηγόρει τὴν τῶν ἄλλων πίστιν. Ἀπασαί αἱ διαφοραὶ θὰ διαλυθῶσι μίαν ἡμέραν ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ συνδιαλλακτικῶν τοῦ λογικοῦ συμβουλῶν. Τίμησον καὶ ὑπηρέτησον καλῶς τὴν πατρίδα σου, ἀλλ' ἐν τῷ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνι μὴ λησμόνει ὅτι ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος συγκείται ἐξ ἀδελφῶν σου. Ἐξάσκησον καὶ σταθερῶς ἀνάπτουσον τὰς δυνάμεις σου· ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ μετριότης διατηρήσει τὴν σιδηρᾶν ὑγίαν σου. Ἐν ταῖς ἡδοναῖς σου δοκίμασον ἐκείνας,

αἵτινες δὲν δύνανται νὰ βλάψωσιν οἰονδήποτε, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος μόνον διὰ τῆς δικαιοσύνης καθίσταται εὐτυχές. . . Πορεύθητι, διάσπειρον ἐπὶ τῆς γῆς τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας, ἃς ἤλθες ἐνταῦθα νὰ μάθης, ἀλλὰ παραχώρει τὴν σημαντικὴν ταύτην εὐνοίαν μόνον εἰς ἐκλεκτὰς ψυχὰς, αἵτινες βραδέως ἠτοιμάσθησαν νὰ δεχθῶσιν αὐτάς. Οἰκοδόμησον οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, γράφον «οὐχὶ ἐπὶ τῆς χιόνος» (1).

Ἐποία γλυκεῖα μουσικὴ διδαγμάτων σωτηρίων περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου! Ἐποιαὶ μεγάλα ἀλήθεια καταυγαζόμενα διὰ τῆς θείας αἴγλης, ἣτις πληροῖ πᾶσαν καρδίαν, αἰσθανομένην βαθείως τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ποθοῦσαν τὸ ἀγαθὸν τοῦ πλησίον. Τῆς τελευταίας ταύτης διδασκαλίας ἀρίστην χρῆσιν καὶ ἐφαρμογὴν ἔκαμεν ὁ Πυθαγόρας, ὅστις διὰ τοῦ ἀξιώματος «σιτίον εἰς ἀμάδα μὴ ἐμβαλεῖν» ἀπηγόρευσε τὴν εἰσόδον εἰς τὰς διδασκαλίας του τῶν ἀναξίων καὶ φαύλων. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἀνθρώπος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς θείας, του διδασκαλίας πικρῶς κατεδίκασε τὴν εἰς ἀναξίας ψυχὰς μετάδοσιν ἰδεῶν ὑψηλῶν καὶ ἁγίων, εἰπὼν «μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί». Ἡ διδασκαλία δὲ αὐτοῦ, ἐπελθοῦσα εἰς ἐπισφράγισιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους, ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς συσφιγέως τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης. Διὰ τῆς ῥήσεως «ἀγαπάτε ἀλλήλους» ἐπέβαλε τῇ ἀνθρωπότητι τὴν ἑμόνοιαν καὶ ἔδωκε νέαν δύναμιν εἰς τὸ ἀρχαῖον τεκτονικὸν πνεῦμα, ὅπερ κραταιωθὲν οὕτως καὶ διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ νεωτέρου τεκτονισμοῦ, ἐπέδρασεν οὐχὶ ὀλίγον εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου διδασκαλία κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἀντικατέστησε πᾶσαν τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γενομένην τεκτονικὴν ἐργασίαν, καὶ διὰ τῆς λαμπηδόνας αὐτῆς ἤρχισε διαλύουσα τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς βαρβαρότητος, ὑποσχόμενη τὸν πολιτισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις θ' ἀποκαταστήσῃ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι. Πᾶν ὅτι προσθέσομεν ἐπὶ τούτου θὰ εἶναι ἀνεπαρκές. Οἱ αἰῶνες διαδεχόμενοι ἀλλήλους ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ σώτειρα διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ὑπῆρξεν ἡ τελεία τῆς θείας δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς Γῆς ἐμφάνισις, καὶ ὅτι αὕτη καὶ αἱ ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενα ἀρ-

(1) Πυθ.

καὶ εἶναι δυνατόν νὰ βίξοβολήσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγάγωσιν αὐτὸν εἰς τὴν περιωπὴν δι' ἣν προωρίσθη.

Ἄτυχῶς ὅμως, αὐτοὶ οἱ ἀναδεχθέντες τὸ βᾶρος τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτοὶ παρὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀμαθὴς ἀνέμενε τὴν σωτηρίαν, ἐξ ἐγωϊσμοῦ, ἀνθρωπίνου μὲν, ἀλλ' ἀδικαιολογήτου, ἤρξαντο καταπολεμοῦντες τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τῶν μυσαρῶν ἔργων των καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοανθρώπου θύοντες καὶ ἀπολλύντες, ἄνευ ἐλέγχου, ἄνευ συνειδήσεως, ἄνευ τέλους ἀπλοῦ ἀνθρωπίνου οἴκτου. Εἰς τὴν κατάστασιν δὲ ταύτην τὴν ἀπελπιστικὴν, τὴν ἀπειλοῦσαν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου, ἔπρεπε ν' ἀντιταχθῆ ἰσχυρὰ ἀντίρροπος καὶ ἰσχυρὰ, ἥτις ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐπαπειλουμένην καταστροφὴν, κατασιχύνῃ τοὺς ἐργάτας τῆς στρεβλώσεως τοῦ Θεοῦ ἔργου καὶ καταδείξῃ τῇ ἀνθρωπότητι τὴν ὁδὸν τὴν εὐθειᾶν, ἥς τὰ ἴχνη ἀπώλεσε, ἐργασθῆ δὲ ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ὅστις ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν στέρνων αὐτοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος καθηλωθέντος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἡ τοιαύτη δύναμις, ἥτις ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἐδημιουργήθη, πρὸς σωτηρίαν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, ἦν ὁ τεκτονισμὸς, ὁστις ἐπεφάνη ἰσχυρὸς καὶ τιμωρὸς ἀμείλικτος τῶν καταχρασθέντων τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν λαῶν.

Ὁ τεκτονισμὸς, λαβὼν ὡς βᾶσεις αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου. ἤρξατο τοῦ ἔργου αὐτοῦ μετὰ παραδειγματικῆς δραστηριότητος. Ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ αὐτοῦ γνωρίζομεν ἐν πλάτει τὰς αἰτίας, αἵτινες ἐπέβαλον τὴν διοργάνωσιν αὐτοῦ, καὶ ὧν ἀκροθιγῶς ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν. Οὐδεὶς θ' ἀρνηθῆ ὅτι τὸ ἔργον τοῦ τεκτονισμοῦ ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος παράγων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, καὶ ὅτι ἡ εὐεργετηθεῖσα ἀνθρωπότης ὀφείλει αὐτῷ χάριτας πλείονας διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς γενομένην ἐργασίαν. Καὶ πῶς ἦν δυνατόν νὰ ἀστοχήσῃ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ σωματεῖον τόσον σοφῶς διοργανωμένον, ἐπὶ τοιούτων στερρῶν βάσεων ἰδρυμένον καὶ ἐπὶ τόσων μεγάλων ἀληθειῶν στηριζόμενον ;

Πᾶν ὅ,τι συνετελέσθη ὑπὸ τοῦ τεκτονισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὰ ἠθικὰ διδάγματα, ὧν ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, εἰς τὴν ἐλευθερίαν δηλ. τῆς συνειδήσεως, εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν αὐτοῦ πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἀγαθωτέρων φύσεων, καὶ εἰς τὸν μυστικισμόν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Τοι-

ουτοτρόπως ἐξυπνέτησε θαυμασίως τὰς ἀρχὰς τοῦ ταύτας καὶ προσεῖλκυσε εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόσμου, προσεταιρισθεὶς δὲ τὴν ὑγιαίνουσαν καὶ ἀγαθὴν μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνύψωσε τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος εἰς ὃ σημεῖον σήμερον εὐρίσκεται αὕτη καὶ περὶ ὃ περιστρέφεται πᾶσα εὐχὴ καὶ μέριμνα. Ἡ ἰδέα τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν ἀπὸ χιμαιρικῆς κατέστη πραγματικὴ, καὶ ὡς ἀστὴρ τηλαυγῆς διαλάμπει καὶ καταυγάζει πᾶσαν ἐσκοτισμένην διάνοιαν, ἐγείρει δὲ τοὺς διακαεῖς πόθους τῶν δούλων τῶν στερουμένων καὶ διψόντων τῶν δώρων τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ ἐνόσφ ἡ ἰδέα τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ τεκτονισμοῦ ἦν ἡ κυριωτάτη ἐν τοῖς τεκτονικοῖς ἐργαστηρίοις ἐργασία, ἡ ὁμόνοια ὑπηγορευέτο ὡς πρῶτιστον καθῆκον τοῦ τέκτονος, ἵνα πάντες ὡς εἰς Ἄνταϊος παλαίωσι κατὰ τῆς βαρβαρότητος, εἰς ἣν ἐκυλίετο ἡ ἀνθρωπότης, καὶ κατανικῶσι τοὺς διὰ μυρίων μέσων καταπολεμοῦντας αὐτοὺς ἔχθρους. Δὲν ἔπαυσε δὲ καὶ κατόπιν τῆς ἐπελθούσης σχετικῆς ἀναπτύξεως νὰ ἡμονοῆ καὶ διὰ τῆς ὁμοιοῦς νὰ ἐπιτελῆ ἔργα ἅτινα κινουσι τὸν θαυμασμόν καὶ πρόκεινται παραδείγματα ἀξιόμιμητα τοῖς μεταγενεστέροις.

Ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ τεκτον. κατορθωμάτων ἀρκούμαι μόνον ν' ἀναφέρω συγκεκριμένα τινὰ γεγονότα, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἅτινα δεικνύουσι τὴν ἐν ὁμοιοῦ καὶ ἀμοιβαίᾳ συμπράξει ἀκαταγώνιστον δύναμιν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τόλμην ἣν ἐπέδειξαν τὰ μέλη αὐτοῦ.

(Τὴν συνέχειαν εἰς τὸ ἐπόμενον).

Α. Βουζάκης.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Δέσποινα σεβαστὴ ἡ Αἰκατερίνη Δελλαπόρτα τὸ γένος Βούλτσου μετήλλαξε κατ' αὐτὰς τὸν βίον ἐν ἡμεῖς ψυχῆς καὶ ἐν μέσῳ τῶν φιλάτων τῆς τέκνων, ἐν οἷς οἱ ἀγ. ἀδ. Ἰωάννης καὶ Χ. Δελλαπόρτας. Ἀδυσώπητος νόσος ἦς τὸν κίνδυνον δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποτρέψωσι τὰ δαψιλῶς χορηγηθέντα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ μέσα, κατέβαλεν αὐτὴν καὶ μοιραίως ἐδήγησεν εἰς τὸν τάφον. Ἡ Αἰκατερίνη Δελλαπόρτα, ἐξ εὐγενοῦς καταγομένη οἴκου καὶ πεπροικισμένη ὑπὸ καλλονῆς ψυχῆς καὶ σώματος σπανίας, ὑπῆρξε πρότυπον γυναικὸς ἐναρέτου, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ὁποίας εὗρισκον ἤχῳ τὰ εὐγενέστερα αἰσθητάτα τῆς εὐσπλαγγνίας καὶ τῆς ἀγαθοεργίας, δι-

ὅτι πάντοτε κατέφθανεν ἐπίκουρος παρήγορος εἰς τὴν δυστυχίαν, παραμυθούσα καὶ βοηθοῦσα τοὺς πάσχοντας, γινομένη παράδειγμα ἀξιομίμητον. Συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας τοὺς υἱοὺς καὶ θυγατέρα ἐπὶ τῇ ἀπαλείᾳ τέσου πολυτίμου καὶ φιλοστόργου μητρὸς.

— Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Μηχανουργεῖον τῶν κ.κ. Μὰν Δοῦαλ καὶ Βάρβουρ, ναυπηγεῖται κομψὸν θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον, ὕπερ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Τβρίου μέλλει νὰ ἐκτελῆ πλόας μεταξὺ Πειραιῶς, Πατρῶν, Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας καὶ τὰνάπαιιν διὰ τῆς Κορινθιακῆς διώρυγος. Τὸ εἰρημένον ἀτμόπλοιον, ὅπερ ὀνομασθήσεται «Πρίγκηφ Γεώργιος» ἀνήκει εἰς τὸν ἐν Αἰξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἀδ. Χαράλαμπον Συνοδινὸν Στραβόλαιμον, πλοίαρχον ἔμπειρον, καὶ εὐγενῆ, ὅστις πρόκειται ν' ἀναλάβῃ καὶ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ.

— Ὁ ἐν Αἰξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἀδ. Π. Σπετσιέρης, ἐν συναίτησιν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου, σπουδάσαντος εἰδικῶς τὸν κλάδον τῆς οἰνοποιίας καὶ πνευματοποιίας ἐν Γαλλίᾳ, ἰδρυσεν ἀπὸ τινοῦ ἐκεῖ ἐργοστάσιον οἰνοπνευματοποιίας, ὕποσχόμενον προϊόντα ἐφάμιλλα πρὸς τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκὰ καὶ μέλλοντα νὰ καθέξωσι θέσιν ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ εἴδους τούτου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βιομηχανίᾳ. Εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν ταύτην τοῦ ἀδ. Σπετσιέρη εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν πλήρη.

— Ὁ ἀδ. Ν. Σωροκιάδης ἔγκριτον μέλος τῆς Σ. Στ. ὁ «Πυθαγόρας» καὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Μ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ Μεγ. Ἀν. τοῦ Ἄρχ. καὶ παραδεδεγμένου Σκωτ. δόγματος, παρὰ τῇ Μεγ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος. Τὸν ἀδ. Σωροκιάδην συγκαίρομεν ἐπὶ τῇ ἐξαιρετικῇ ταύτῃ τιμῇ.

— Ὁ πολύτιμος γέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ τεκτονισμοῦ καὶ μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Μ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος ἀδ. Ἀθ. Δουροῦτης ὑπέβαλε τὴν ἀπὸ τῆς ιδιότητός του ταύτης παραίτησιν ἕνεκα γήρατος. Ἡ Μεγ. Ἀν. τῆς Ἑλλάδος, ἐκτιμῶσα τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ ἀδ. Δουροῦτη καὶ τὴν διηνεκὴ αὐτοῦ ἐργασίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν παραίτησίν του, θεωροῦσα δικαίως, ὅτι καὶ μόνον ψιλῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀδ. Δουροῦτη ἀναγραφῇ ὡς μέλους αὐτῆς εἶναι ἐχέγγυον πολύτιμον εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἐργασιῶν της.

— Σπ ο υ δ α ἰ ο ν τυπογραφικὸν λάθος παρεσέφρυσεν εἰς τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἀθηνᾶς» δημοσιευθέντα λόγον τοῦ Σοφοῦ τοῦ Περιστευλίου «Σ ο φ ἰ α» ἀδ. Δ. Παπαγεωργίου. Ἐν στίχῳ 24—25 ἀντὶ μ ι α ρ ω τ ᾶ τ η ν γράφε μ ι κ ρ ο τ ᾶ τ η ν.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἀργοστόλιον ἐπ'ἀδείᾳ ὁ ἀδ. Ν. Γιαννουλάτος, στρατιωτικὸς ἰατρός, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν αὐτόθι συγγενῶν του.

— Ἐγένετο ἔ τ α ῦ ρ ο ο s ἐν τῇ Σ. Στ. «Ἀθηνᾶ» ὁ μαθ. ἀδ. Στυλιανὸς Πετρᾶς.

— Τῇ 18]30 Ἰουλίον ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταῦθα καθολικῷ ναῷ ἡ βάπτισις θήλειος τέκνου τοῦ ἀδ. Ῥαφαὴλ Ῥώση, ἀνάδοχοι τοῦ ὀποίου ὑπῆρξαν ἡ κ. Ἐρριέτη Παύλου Ῥώση καὶ ὁ ἀδ. Ἰω. Βαρβιάνης, ὀνομάσαντες αὐτὸ Σιλβία, Ἡλέκτρα καὶ Γασπαρίνα (Silvia, Geltrude et Gasparine).

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΛΕΩΝ. ΜΗΣΙΟΣ ΚΑΙ Σ^Α
ΕΡΓΟΛΑΒΟΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

40 — ὁδὸς Σταδίου — 40

Γ. ΖΑΒΟΡΙΤΗΣ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ

κάτωθεν ὑπουργείου Δικαιοσύνης

ΑΘ. ΒΥΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΟΙ
ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΡΗΓΟΥ

ὁδὸς Ἐρμού καὶ ὁδὸς Πανεπιστημίου

ΚΑΖΗΣ ΚΑΙ ΜΑΡΑΓΚΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ

ὁδὸς Ἐρμού

Κ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ

ὁδὸς Σταδίου ἀρ. 44

ΑΔΕΛΦΑΙ ΚΑΝΤΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

ὁδὸς Στ δίου ἀριθ. 40
(ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἐν ὁδῷ
Σταδίου ἀπέναντι Ὑπουργείου
Δικαιοσύνης)

ΙΩΑΝ. ΔΟΥΚΑΣ
ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ὁδὸς Πραξιτέλους
Ἀπέναντι
Ὑπουργείου Ναυτικῶν

ΣΤ. ΛΕΟΝΤΙΔΗΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ

ὁδὸς Βουλῆς

ΣΟΥΡΜΕΛΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ὁφθαλμιατρείου

Κ. ΣΑΜΙΟΣ
ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
Ὁδὸς Ἐρμού